

El dia 25 de maig de 1996 s'obri un nou any fester a la filà Alcodians amb l'Assemblea anomenada "de maig" en la qual es va llegir le crònica de l'any anterior, es van donar els comptes (hi havia un superàvit de quasi bé dos milions de pessetes) i es van discutir temes de festes com la reestructuració de la roda, la retreta, la forma d'elecció del glorier,... La Junta va acordar d'estudiar tots eixos temes i proposar-ne solucions.

A les 8,30 del matí del dia 22 de juny, els més matiners ja s'acostaven cap a la porta del col·legi amb la bossa d'esport per canviar-se de roba i començar el gran esdeveniment esportiu de l'any: el partit de futbol del dia de la "Dinà". En un primer moment hi havia poca gent però poc a poc allò es va convertir en un partit de rugbi, i no per la violència, sinó per la quantitat de jugadors que tenia cada equip. Això, al costat de les reduïdes dimensions del camp de joc anomenat "camet", va fer que el partit tinguera una manca de tècnica evident suplida amb un gran ambient i molta alegria. Després, l'esmorzar ens va reviscolar, i així vam pujar cap al Mas dels Capellans per a fer les tradicionals partides de cotos. Després de la missa, tots a dinar. Enguany va haver una novetat important: es van fer unes samarretes on figurava el nom de la filà i l'escut de l'esquadra. L'èxit va ser gran i quasi tots ens en vam quedar una pel mòdic preu de 300 pessetes. Encara no s'havien acabat les novetats, perquè eixa mateixa vesprada es jugava el partit de l'Eurocopa Espanya-Anglaterra. Es van acondicionar dos televisors per poder seguir l'encontre, i així ho vam fer. A la fi, la majoria que estava a favor d'Espanya, disgustats, i una minoria que volien que guanyara qui fora menys Espanya, contents.

En qualsevol cas, es tractava de passar una jornada de filà agradable i això sí que es va aconseguir.

Durant els dies 18, 19 i 20 de setembre es va jugar el campionat intern de cotos de la filà, d'on eixiria la parella representant dels Alcodians al campionat interfilaes, un dels events que formen part del Mig Any. Hi participaren setze parelles, les quals atresoraven una infinita sabiduria en el difícil art del coto-cau, entre les quals va destacar l'irrepetible duo Jaume Pérez i Francisco García Vilaplana, "Gafarró", que van fer miquetes sense cap contemplació a cadascuna de les parelles que se'ls posava al davant.

El 27 de setembre es va convocar a tota la filà per al primer "ensayo" de l'any fester. En aquest acte es va agrair la col·laboració desinteressada en les festes passades de Paco Aguilar i Adolfo Laliga. També hi havia un obsequi per a Paco Juan però no li'l vam poder donar perquè no hi era. L'equip de bàsquet, que tan bon paper va fer en el darrer trofeu de filaes, va oferir a la

filà un quadre amb una fotografia dels protagonistes de tan inigualable gesta. Així mateix, es va fer un sorteig entre els assistents, que hi van ser molts, d'uns discs compactes de la missa de Sant Jordi, la qual cosa obri una nova modalitat de diversió als “ensayos”. Cal ressenyar que ens van honrar, amb la seua presència una representació dels nostres amics els “Palominos”, els quals van passar, sens dubte, una bona estona. Música, filaetes i bon humor no van faltar i al voltant de la una i quart de la matinada tampoc va faltar la policia, que venia a donar un toc d'atenció a causa de l'hora què era, ja que els músics, que estaven pletòrics, no volien deixar de tocar.

L'1 d'octubre va finalitzar el camí dels nostres campions de cotos, és a dir, a les primeres de canvi. No hi ha que desanimar-se perquè cada any tenim una nova oportunitat.

Va transcórrer el mes d'octubre, mes del mig any, sense cap novetat ressenyable fins el dia 19, dia que va començar molt matí per als cuiners, que havien fer l'olleta del mig any. Després d'un suculent esmorzar, tots cap a la Glorieta per provar sort enguany i vore si els Alcodians aconseguien el premi del concurs. No va ser així, i Abencerrajes i Realistes es van endur el primer i segon premi, respectivament. Sense perdre l'humor vam anar tots cap a la filà per donar compte de tan impressionant menjar i després a demostrar que a fer filaetes ningú no ens guanya. Aquesta vegada vam desfilar pel País Valencià.

El dia 25 d'octubre va tenir lloc el sopar de veterans de l'Associació de Sant Jordi. En aquest sopar, l'alcodià Alberto Domínguez, va ser anomenat amb aquest títol, reconeiximent que fa l'Associació als nostres majors que tant han fet i fan per la festa.

Enguany, Fontilles va ser un èxit per a la nostra filà a causa del gran nombre d'individus que van participar-hi en aquesta singular festa, que va estar per damunt de la trentena. Diumenge, dia 27 d'octubre a les sis del matí es van donar cita tots aquests individus amb dones i acompanyants per mampendre el camí cap al sanatori. Dins de l'autobús corria l'alegria i altres coses que també contribueixen a que la festa siga tan divertida. Després de l'aturada de rigor al bar d'Oliva per prendre un café vam arribar a Fontilles. La temperatura matinal ja ens anunciava calor, i a més a més, molta calor. Vam compartir lloc amb Montanyesos, Xanos i Mudéjars a la part alta del paratge, el mateix lloc que l'any passat. A banda del lloc, també vam compartir la música. Al voltant de les nou, tots a esmorzar i a continuació

va començar la novetat d'enguany: en lloc de la diana es va celebrar una Glòria amb els sergents oficials. La nostra filà va tindre un glorièr dels que mai falta a Fontilles, Francesc Julià Pérez Climent "Menta", el qual passarà a la història com a primer glorièr oficial en Fontilles de la filà Alcodians (si es que la idea aquesta de la Glòria segueix endavant).

En acabar, alguns van anar a missa i la resta a dinar ben prompte, sobre les dotze i mitja, perquè l'Entrada ens reclamava i enguany hi havia com a novetat que els cristians eixien abans que els moros. Ens va tocar el cinquè lloc amb dues esquadres ben nutrides, molts aplaudiments i molta alegria. El que mai havia passat: a les quatre i mitja de la vesprada ja havíem acabat i vam tindre temps per a passejar, visitar altres filaes, per a ser convidats, posar pins i adhesius a estrangeres, i no estrangeres, i altres activitats diverses i lúdiques que tant ens agraden. L'Entrada de moros va acabar de nit, com sempre, és a dir, la nova estructura de la festa a Fontilles no va donar tots els fruits que hom esperava. L'autobús va eixir del sanatori passades les set i mitja de la vesprada i no amb tota la gent que hauria d'anar-hi. Algun despistat es va quedar en terra i després es va haver de buscar-se la vida per tornar. El sopar, es va fer a la Venta Andreu, com és costum, i al voltant de les deu i quart vam arribar a Alcoi, cansats però satisfets.

El dia 23 de novembre, en aquest cas dissabte, hi va haver un nou "ensayo" on també es van donar alguns regals. Val a dir que l'assistència va ser multitudinària i es va allargar fins ben entrades les dues de la matinada.

Ja és tradicional que la filà celebre amb sardina salada (i ben salada en aquest cas), ou i bajoca el "sopar del pobre" a la Societat. En acabar tothom es va regar amb cava (per dins, és clar). Fernando, el reboster, ens va col·locar unas nadaletes per donar un bon ambient. Però el dia següent no vam "rascar ni bola" en la loteria. Enguany la sort no ha estat amb nosaltres.

Al mes de gener vam tindre un nou "ensayo", envoltat per la polèmica que tots sabem, el "Calendari fester", la dimissió de tota la Junta de l'Associació de Sant Jordi i alguna coseta més. Mentrestant, a la nostra filà no es va perdre l'alegria i l'"ensayo" va transcórrer amb pau i serenitat, com sempre. Es va aprofitar aquest acte per a fer el sorteig del Glorièr Infantil, sort que va caure en el xiquet Jorge Serra Carbonell, fill de l'amic i individu Paco Serra. Una vegada posats en matèria, es va realitzar també el sorteig del xiquet que faria el lliurament de claus a la Plaça d'Espanya al Capità Cristià 97. L'honor el va tindre el xiquet Alberto Domínguez Vicéns de la saga dels "Albertos" - dels Albertos Domínguez-.

El dia 2 de febrer, novament hi havia que fer un reconeiximent a alguna persona de la nostra fil·la. Al sopar de la Unió es donava el quadre, per part dels Alcodians a Jordi Reig, etern Secretari de la nostra fil·la en les últimes juntes. El dia que deixes el càrrec “que Dios coja confesado” al pròxim secretari.

En fer una lleugera referència a la polèmica hivernal, val a dir que, pot ser, la fil·la Alcodians va eixir beneficiada d'alguna manera degut a l'anomenament, com a nou President de l'Associació de Sant Jordi d'Adolfo Seguí, individu i fundador de la nostra fil·la. També va ser anomenat com a nou vocal de l'Associació Àngel Julià, també membre dels Alcodians. Des d'aquestes línies, només ens resta donar-los l'enhorabona, i per damunt de tot, desitjar-los molta sort per a que sàpien aplacar marees, temporals i altres fenòmens que han enterbolit un poc, o un prou, la vida festerà alcoiana.

En febrer, concretament el dia 8, a la fil·la, com no pot ser d'una altra manera, va tindre lloc el “Sopar amb la dona alcodiana”. Elles van eixir ben contentes i carregades de regals i detalls, i nosaltres contents de veure-les així. La nit va ser amenitzada per l'orquestra Mel.

Un nou “ensayo” es va celebrar el dia 21 de febrer quan ja l'ambient comença a tindre una petita brisa de festa.

El dia 18 de març, vespra de Sant Josep, es vam poder trobar en el tradicional “ensayo” que celebra la fil·la la vespra d'aquesta festa, amb bunyols, amb pastissos i amb dones, i, com no?, amb bona música festerà amb la que vam gaudir gràcies a la banda de Penàguila.

Un dels dies claus de l'any fester és l'assemblea de Rams. Enguany, la cosa era un poc més complicada ja que va haver una assemblea extraordinària abans de l'ordinària. El motiu d'aquella era la proposta per part de la Junta de fer alguns canvis en la roda per a demanar festa. Aquestos canvis tractaven d'aconseguir que tots els individus de la fil·la pogueren fer tots els actes de festa, és a dir, els tres trams de la Diana i les dues parts de l'esquadra. També s'aconseguia així el garantir el que un individu alternara les parts de l'esquadra tocant-li cada vegada una part.

El tema va produir alguna controvèrsia perquè hi havia algú que eixia perjudicat amb el canvi, però l'assemblea va considerar que era beneficiós per a la fil·la i la major part dels membres, aprovant-se la proposta per ampla majoria per a posar-la en marxa ja a les festes de l'any 97.

L'assemblea ordinària va transcórrer sense cap problema amb els temes tradicionals de les assemblees de Rams; va acabar amb la petició de festa per part de cada individu.

Hem de dir que en aquesta assemblea es va concedir la insígnia d'or de la filà al nou President de l'Associació Adolfo Seguí per la seua designació.

El mateix dia per la nit, vam tindre el segon "ensayo" de la setmana a la nostra filà. Va ser un encontre multitudinari, amb olor a festa, i això es va fer notar en la quantitat de gent que va formar, que va ser moltíssima. Els que van demanar fer el "cabo" en la diana i en l'esquadra, van haver de passar una espècie de revàlida per tal de poder desenvolupar eixa funció. Calia evitar desagradables sorpreses posteriors. Sembla ser que tots van aprovar amb bona nota per poder lluir les seues arts el dia 22 d'abril. Eixe dia ens vam adonar de la quantitat de gent nova que hi ha a la filà, pràcticament tots joves, la qual cosa ens dona compte que som una filà viva i amb futur.

Al llarg de la Setmana Santa es barreja la festa i l'esport, la qual cosa produeix un còctel que li dóna a aquestes curtes, però intenses, vacances un sabor especial. Els Alcodians, fidels a la cita que convoca l'esport fester hi vam estar amb una sort ben diferent. En bàsquet no vam poder aconseguir l'èxit obtingut l'any anterior i prompte ens van eliminar. El futbol sala sènior, malgrat que teníem un gran conjunt, també vam ser eliminat pels que després guanyarien el trofeu, la filà Gats. I enguany debutavem en una modalitat en la qual encara no hi havíem participat, el futbol sala veterà. Vam passar la primera ronda deixant pel camí als totpoderosos Aragonesos en un partit molt disputat. Això ens donava el passe a la final, en la qual l'únic equip sobre el terreny de joc van ser els Alcodians que vam guanyar el partit amb un cinc a zero ben redó, amb un gol que passarà als anals de la història del futbol sala fester per la seua jugada, bellesa, realització i concreció. Va ser el cinqué. Autor: Màrius Gomar; i el títol per a les vitrines alcodianes.

El 30 de març, a punt de començar el mes fester, la Glòria ens convoca de nou per acompanyar el nostre gloriier major, Koki Segura Giner, i el que seria de l'Hospital, ara del Preventori, José Luis Miralles. El dia, un poquet ennuolat al principi, va canviar a un magnífic oratge, eixe que mereixen els gloriiers. No cal dir que va haver esmorzar a la filà, visita al Santuari de Maria Auxiliadora i traca. Els carrers d'Alcoi plens de gom a gom i el dia, que va ser un èxit, es va completar de migdia amb el vermut pagat als locals de la filà.

Per la vesprada, el berenar amb “mona” de un, dos o més ous i després l’entraeta dedicada als xiquets, que van demostrar la seua destresa.

Quan les festes les tenim a tir de pedra, abril no seria el que és sinó ens acompanya la desitjada aigua caiguda del cel. Desitjada sempre llevat quan ve a remullar-nos les entraetes, la Processó del Trasllat, etc. Enguany alguna entraeta d’algun montepio va ser suspesa per raons d’humitat i una de les entraetes oficials de la filà, també. L’altra sí que la vam poder tirar avant el diumenge dia 6 pel carrer Sant Nicolau.

El que sí que va poder gaudir d’un gran dia, pense que inoblidable, va ser Jorge Serra Carbonell, glorieta infantil de la nostra filà. Prompte es va omplir la Societat de xiquets per acompanyar a Jordi, nom força alcohòlic, eixint tots recompensats amb un xiclet de quasibé un metre de llarg i alguna altra joguina. Després de passejar per Alcoi el verd alcohòlic, Jordi i tota la infantesa de la nostra filà van tenir un vermut i un “ensayo” on van aprendre més, si cal, del que sabien.

L’orator va respectar enguany la festa i les previsions van ser bones. El dia dels músics, com tots els anys, simpàtic, alegre i molt emocionant, sobretot quan el director va alçar la batuta i totes les bandes que van participar en la desfilada van entonar el nostre entranyable Himne de festes. Cal dir que les bandes van eixir enguany del “camet”. Després, olla i amistat a la filà que, com els darrers anys, estava perfectament enllestida a l’hora que tocava als patis del col·legi. I, amb eixe cuquet que tenim tots els que som fusters quan estem a punt de colocar-nos el “trage”, vam anar a fer l’última desfilada abans del començament de la nostra benllogada trilogia fustera. En aquest cas, l’entraeta pel País Valencià.

Podia haver estat 26 d’abril però es va quedar en el dia de sempre, el 22. La festa comença, i després d’himnes i oracions, va arrancar la filà que ostentava la capitania cristiana, la “Creueta” amb les meravelloses destrals del Alcodians, ja que les seues no van arribar a l’“arrancà”. El nostre nou sergent Paco, va haver d’anar de nou a la filà a per més armes o si no, els que hagueren eixit sense, haguérem estat nosaltres.

Una filà i un altra més, fins que la Plaça d’Espanya comença a tenir un color verd i s’enlairen les notes de la marxa “Alcodianos” perquè César Puig, llança en mà, trencant la tradició de l’espasa, puga lluir-se i donar-li esplendor a una gran “arrancà”. Uns altres Alcodians que van fer de “cabos” en aquest primer tram, van ser Natxo Domínguez, Jordi Seguí i Manolo Martí. El segon tram el va arrancar un veterà en aquestes coses

com és José Luis Boronat, ajudat més avant per Silvano Verdú i Jose Payá. I finalment, i amb sapiència, José Roberto Peidro va arrancar el tercer tram fent de “cabo” també Francisco García Vilaplana “Gafarró”, Paco Serra i Alberto Domínguez.

L'apoteòsic moment de l'entrada del Capità cristià a la Plaça es va donar, com és costum, sent rebut pels Alcodians, amb l'alcaide Antuán i amb un petit “boato”, nou per enguany amb percussió inclosa. L'èxit va ser tal que, després que el xiquet Alberto Domínguez li donara les claus de la ciutat al Capità asturià Federico Agulló, el seguici alcodià va acompanyar el cap del bàndol cristià fins el final de l'Entrada per primera vegada en la història. Doncs be, l'Entrada cristiana amb els Asturians al capdavant, boato, Capità i esquadra de negres va començar sota un temps envejable i una emoció, com sempre, extrema.

Contrabandistes i Aragonesos van precedir l'entrada alcodiana amb el banderí, portat voluntàriament per Josele Lloret, obrint-nos camí. Parelles amb disseny complet anaven davant de l'esquadra. Petos marrons amb el castell d'Alcoi per davant, capes blanques amb escut metàl·lic, brillant al sol per darrere i envoltat per la marxa “Bonus Christianus”, Paco Ferrero va arrancar, amb casta, l'esquadra 97 en el seu primer tram. Més avant i amb porra en la mà, van lluir també els “cabos” Jordi Juliá i Jordi Sirvent.

Nerviosos, els esquadres del segon tram van iniciar el seu camí gloriós per la Plaça d'Espanya, Sant Llorenç i País Valencià sota el comandament de Ismael Gisbert, recolzat amb el bon fer d'Enrique Cortés i Miquel Pastor. Aquest tram d'esquadra va patir alguna varietat en el nombre de gent degut a que el director del col·legi, Pasqual Lluch, va formar com un esquadre més, fent així realitat una il·lusió que tenia. La música de Penàguila va acompanyar l'esquadra amb gongs, amb timbals i amb campanes que mantenien un acompassat soroll que feia les delícies dels esquadres.

Uns alcodians amb banderes formaven darrere de la música, i tot seguit, un grup d'infants que portaven armes i escuts. Ja més majorets, els cadets també portaven banderes i escuts. Enguany, la filà es va distingir per l'originalitat d'alguns individus els quals, aprofitant que es deixaven la capa i el “casco” a casa, van dissenyar i construir unes carrosses que portaven xiquets i xiquetes. En aquest lloc de l'Entrada hi apareixia la primera, amb tres infants i el castell d'Alcoi al fons, seguida d'un grup d'individus amb disseny complet. A continuació, la segona carrossa: un original tambor gegant ple de xiquets que feien un gran soroll amb petits tamborets. Dos palanquins i tres alcodians amb banderes precedien la tercera carrossa que portava dos xiquets amb els merlets d'un castell al fons. La recta final de la desfilada alcodiana l'encapsalaven uns alcodians amb disseny complet que portaven xiquets de curta edat. De nou, alcodians

amb disseny complet donaven pas al Cop que anava escortat per xiquetes amb el “trage” d’Alcodiana. Per finalitzar, la carrossa oficial de la filà ajuntava a la canalla de la nostra filà amb els veterans, aquells que ens donen prestigi.

L’Entrada cristiana continuava desfilant amb les diferents filaes fins que els Navarros van agafar el torn. Eren la filà del mig i van traure una esquadra de negres en la qual destacaven les cadenes.

Quan el sol estava ben alt, els Cids i el seu Alferis, José Picó, al damunt d’una bonica carrossa mòbil, feien gala d’un gran gust, i van tancar l’Entrada cristiana del 97 amb balls, amb volantins i amb l’esquadra de negres.

Tots plegats ens vam dirigir a reposar forces a la filà on els amics del Restaurant “Triángulo” de Castalla havien preparat una succulenta menja.

L’Entrada de moros no es va fer esperar i prompte els carrers d’Alcoi es van

omplir d’un blau elèctric, el que lluïa la filà Realistes encapçalada per Rafael Palmer, Capità moro, elegant i molt musulmà. El paó i l’esquadra de negres van estar molt encertats i l’oratge, de moment, respectan-los gràcies a Alà.

A meitat de l’Entrada mora va arribar la filà Magenta, que enguany tenia el càrrec del mig, amb una bonica i lluidora esquadra de negres. I, a la fi, per a tancar la desfilada moresca i quan el sol començava a amagar-se, l’alferis moro, Tomás Miró i la seua filà, els Bequeters van fer acte de presència als carrers de la ciutat demostrant el puixança “bequetera” amb una gran màscara mòbil a la carrossa de l’Alferis. Un “boato” molt bonic. Va tancar l’Entrada una controvertida esquadra de negres; digem-ne que era una esquadra diferent, que va despertar crítiques i passions. El que està clar és que sobre gustos res no hi ha escrit.

El dia va acabar amb el sopar a la filà amenitzat per l’orquestra Mel.

Qui és pare, sap que el dia 23 d’abril, dia de Sant Jordi, té una obligada cita amb el seu fill per acompanyar-lo a la Diana infantil. Els xiquets, com tots els anys, van omplir els carrers del centre de la nostra ciutat erigint-se en protagonistes de la Festa.

Més tard, va eixir al carrer la processó de la Relíquia on es poden veure d’aprop les vestimentes dels càrrecs i “boatos”.

Mentrestant, la nostra filà anava fent la festa pel seu conte. En primer lloc, va ser batejat el fill del company José Elías Pascual Figuerola, amb el nom Arnau Elies. També va estar batetjada la filla del individu alcodià Natxo Domínguez, com a Aurora. Més tard, es van portar els Sants Jordis als festers que hi van ser agraciats en l'assemblea de Rams. Aquestos van ser Estanis Casabuena (jove a la filà però que ja té un Sant Jordi a casa) en el capítol d'individus i Pablo Sirvent, fill de l'amic Jordi Sirvent en el capítol d'infantils. El soci que també va ser afortunat va ser Carlos Carbonell Pascual. Enhorabona.

Després, tots plegats amb les dones i els fills, es vam encaminar cap a la filà per degustar les noves delícies preparades pel "Triángulo". L'ambient, com

sempre, alegre, distés i sobretot fester, amb marxes de tota mena tocades per la música de Penàguila, la nostra música. Regalets i confeti, petons i abraçades i moltes altres manifestacions d'estima van estar presents per demostrar el bon ambient i la camaraderia que hi ha a la filà.

No tot va ser bonic el dia de Sant Jordi, perquè la participació alcodiana a la processó va ser més bé escassa, al contrari del que va ocórrer l'any passat.

Cadascú tindrà els seus motius per anar-hi o no.

Es deu destacar que l'Assemblea de l'Associació de Sant Jordi tenia per primera vegada en la història vuit persones amb al "trage" d'alcodià. Eren: Adolfo Seguí com a President, Àngel Julià com a vocal, Javier Pardo com a vocal Primer Tró, César Puig com a Primer Tró en funcions, Jordi Ponsoda i Leopoldo Gadea com a majorals i Jordi Seguí i Felo Carbonell com a festers d'honor. Deu de ser un honor per a la filà tenir tal representació en la festa.

Va acabar el dia, o millor dit, la nit, amb un sopar a la filà. Aquest sopar va estar amenitzat per una "discomòbil", la qual va triomfar prou més que el conjunt de l'any passat. La gent va ballar fins ben entrada la matinada.

Ja començaven a pesar-nos els peus però hi havia que lluitar l'última batalla i així, la filà es va posar de nou en marxa el dia de l'alardo. Els més valents, o els més matiners, fins i tot van anar a esmorzar a la filà per agarrar forces, les necessàries per enfrontar-se a les tropes moresques que assetjaven la nostra ciutat. La batalla alcodiana va transcórrer enguany per Sant Llorenç i el País Valencià. Finalment, vam haver de sucumbir a la Plaça.

Sense acovardar-se, els alcodians, tots plegats, vam anar a fer el tradicional vermut del dia dels Trons. Enguany l'escenari va ser diferent, per a evitar així que els "listillos de turno" feren hores de barra a càrrec de la filà en llocs per tots molt coneguts. El nou indret va ser el Central Parc, al Parterre. Almenys es va guanyar en espai obert i, alhora vam poder fer companyonia amb els amics Aragonesos, que feien el mateix al costat nostre.

El dinar va estar precedit per una visita als Asturians, amb un regal inclòs al seu Capità. Aquest regal manté la tradició, encetada fa uns anys segons la qual, les filaes veïnes demostren l'amistat a la que ostenta un càrrec en un any determinat.

El dinar, com sempre, envoltat de bon humor i cava pels aires. Tot van ser guerres incruentes per a preparar-se per a la darrera guerra, també incruenta, però molt més sorollosa, la que devíem lliurar contra els moros. Enguany vam començar en casa, a la Plaça Mossén Josep i després d'un bonic Encaro entre les dues alferecies.

Finalment, la bandera cristiana va onejar, com de costum, als merlets del castell, assenyalant novament una nova victòria cristiana.

La nit del dia 24 d'abril sempre té el seu grau d'emotivitat, perquè la festa està ja veient la seua fi, però sobretot això s'aguditza quan el Sant Jordiet ix per damunt del castell, recordant-nos a tots el cartell de festes d'enguany, polèmic també i que deixa la següent pregunta en l'aire: Drac o moros? A banda de tot això, a tot bon alcohòlic fester se li posen els cabells de punta durant l'Aparició, mentre canta l'himne de la Nostra Festa amb tot el cor, i fins i tot, pot ser hi haja algú que li caiga alguna llagrimeta.

De nou, alegria, bon humor, música i festa van inundar el carrer Sant Nicolau i la Plaça d'Espanya. "La bandeja" es va omplir de soparets, alguns d'ells amb protagonisme alcodià. Algun d'aquests soparets, no de la nostra filà, demanava que al dia següent començaren les festes tal com deia el nou calendari fester, que a la fi no es va imposar.

Però sens dubte, el més destacat de tot va ser l'entraeta protagonitzada per individus de la nostra filà que emulaven els èxits obtinguts pel bàndol moro amb una esquadra de negres de llençols, de perruques i d'esguits de somriures amb una mica de broma, jo crec que de bon gust, encara que per a altres...no ho sé.

És ja tradicional tancar l'any fester amb un "ensayo" que va tenir lloc el dia 30 d'abril. Aquest "ensayo" va estar pagat i, a petició d'un individu en l'assemblea de Rams, s'hi va nomenar Alcodià d'Honor a Adolfo Seguí, nou President de l'Associació de Sant Jordi. Adolfo ho va agrair i va demostrar amb unes paraules l'estima que professa per la nostra filà que també és la seua.

També es va nomenar Alcodià d'Honor a Silvestre Vilaplana, acord al que es va arribar també en la mateixa assemblea. Silvestre, o Silver, ex-president de l'Associació de Sant Jordi, va agrair la deferència de la nostra filà amb unes boniques paraules.

Des d'aquestes línies hem de trencar una llança en defensa de la Nostra Festa, de manera que mai més siga motiu d'enfrontaments, sinó signe d'unió d'un poble i de demostració d'alegria i d'amistat per aquells que ens visiten.

Vénen temps com a mínim controvertits, però el més important és sempre consensuar postures i no provocar mal estars. Anem amb compte i sapiem resoldre el tema amb coherència, que ja tenim la dona tocant-nos a la porta.

VISCA SANT JORDI!

CRÒNICA 93-94

FOTOS

“ENSAÏOS” MIG ANY FONTILLES

ADOLFO SEGUÍ: ALCODIÀ I NOU PRESIDENT DE
L' ASSOCIACIÓ DE SANT JORDI

TROFEU DE FILAES GLÒRIA INFANTIL

GLÒRIA MAJOR DIA DE LES ENTRADES

DIA DE SANT JORDI DIA DE L' ALARDO

“ENSAÏO” DEL DIA 30 D' ABRIL

GRATITUTS A ADOLFO LALIGA Y PACO AGUILAR

VISITA DELS AMICS PALOMINOS AGRACIATS EN LES RIFES

LLIURAMENT DEL QUADRE AMB FOTOGRAFIA
DE L' EQUIP DE BÀSQUET, TERCER CLASSIFICAT
DEL TROFEU DE FILAES DE L' ANY 96, A LA FILÀ

ALTRES AGRACIATS MOMENTS DELS “ENSAÏOS”

PROTAGONISTES DE L' OLLA EQUIP DE BÀSQUET

EQUIP DE FUTBOL SALA

EQUIP DE FUTBOL SALA VETERÀ I CAMPÍO DEL TROFEU

KOKI SEGURA GINER: GLORIER MAJOR

JOSÉ LUIS MIRALLES: GLORIER DEL PREVENTORI

PRIMER TRAM DE LA DIANA SEGON TRAM DE LA DIANA

TERCER TRAM DE LA DIANA JOSELE LLORET, BANDERÍ OFICIAL DE LA
FILÀ

PRIMER TRAM DE L'ESQUADRA SEGON TRAM DE L'ESQUADRA

SINGULARS CARROSSES PLENES DE XIQUETS INFANTESA ALCODIANA

CARROSSA FINAL BANDERÍ OFICIAL DE LA FILÀ A LA PROCESSÓ

BATEIG D'ARNAU ELÍES PASCUAL MOMENTS DEL "DISPARO" A LA PLAÇA

"DISPARO" DEL COP

EL PRIMER TRÓ, JAVIER PARDO, DIRIGEIX UNES PARAULES ALS
HOMENATGEATS

LLIURAMENT DEL QUADRE D'ALCODIÀ D'HONOR A ADOLFO SEGUÍ PER PART
DE FELO CARBONELL

AGRAÏMENT DE ADOLFO SEGUÍ

LLIURAMENT DEL QUADRE D'ALCODIÀ D'HONOR A SILVESTRE VILAPLANA
PER PART DE FELO CARBONELL

LLIURAMENT DE LA INSIGNIA D'OR A SILVESTRE VILAPLANA PER PART DEL
DARRER TRÓ CÉSAR PUIG

AGRAÏMENT DE SILVESTRE VILAPLANA

EL PRESIDENT I NOU ALCODIÀ D'HONOR FENT EL "CABO"

MOMENTS DE L'"ENSAYO"

GRATITUTS A ADOLFO LALIGA I PACO AGUILAR

AGRAÏMENT D'ADOLFO SEGUÍ

DINÀ DE
LA FILÀ

ALBERTO DOMÍNGUEZ, NOU FESTER VETERÀ
DE L'ASSOCIACIÓ DE SANT JORDI

JORDI SERRA CARBONELL, GLORIER INFANTIL DE LA FILÀ ANY 97

LLIURAMENT DE CLAUS

PETIT "BOATO", NOU AQUEST ANY, PER AL LLIURAMENT DE CLAUS

MOMENT DEL LLIURAMENT DE CLAUS DEL XIQUET ALBERTO DOMÍNGUEZ AL
CAPITÀ CRISTIÀ FEDERICO AGULLÓ

EL BOATO DEL LLIURAMENT, ENCAPSALAT PER L'ALCAIDE ANTUAN VÍCEDO,
ACOMPANYÀ AL CAPITÀ FINS EL FINAL DE L'ENTRADA

PALANQUINS